

PÓSA LAJOS

A KIS KAKAS MEG A TÖRÖK CSÁSZÁR.

- Népmese. -

Élt egyszer egy szegény asszony,
Semmije se volt, ha mondom!
Se kenyere, se garasa,
Csak egy kedves kis kakasa.

A kis kakas a szeméten
Kipir-kapar, kutat éhen.
Addig-addig ott kapargált,
Hogy talált egy félkarajczárt.

Csupa gyémánt volt a reze...
Olyan nagy lett az öröme,
Hogy egy hosszut igen szépen
Kukurikolt jó kedvében.

Török császár arra ballag,
Mint a páva, mint a csillag.
S parancsolja neki mingyárt:
"Ide azt a félkarajczárt!"

"Hogyne adnám, nem adom én!
Kakas is úr a szemetjén!
A portámon, itt találtam,
Jobb helye lesz ennek nálam!"

Török császár ujra mondja
S keményebben parancsolja:
"Szót fogadj hát, hé, uradnak,
Mert különben becsukatlak.
Ide hamar, ilyen-olyan!..."
S a lábával nagyot toppan.

A kis kakas bezzeg erre
Földre borul esedezve:
"Én császárom, én szultánom!
Én magamért dehogy bánom!
Van egy szegény gazd'asszonykám,
Hűségeért annak adnám.
Neked elég a te kincsed,
Jó szándékom, oh tekintsed!"

Török császár rá se hallgat,
Unja azt a sok siralmat,
Elrabolja erőszakkal,
Lóhalálba haza nyargal
És beteszi hamarjába
A nagy kincses kamarába.

A kis kakas haragudt már
S fölszállott a török császár
Keritése tetejére,
Kiabálja hevenyébe:
"Kukuriku, török császár!
Gyémántrabló, itt vagyok már!
Kukuriku, koronásom!
Add vissza a félkrajczárom!"

Török császár, hogy ne hallja,
Trónterembe fut szaladva,
Kis kakas meg szegrül-végrül,
A kerités tetejérül
Fölrepül az ablakába,
Nagy fenszóval kiabálja:
"Kukuriku, török császár!
Gyémántrabló, itt vagyok már!
Kukuriku, koronásom!
Add vissza a félkrajczárom!"

Török császár lángra lobban,
Szolgálóját küldi nyomban:
"Eredj, szaladj, te szolgáló,
Lakoljon a kiabáló!
Vesd bele a kutba rögtön,
Hogy nekem itt ne zörögjön!"

A szolgáló meg is fogta,
Fogta... fogta... és bedobta.
Kis kakas meg lenn a mélyben
Nótába kezd ilyenképen:
"Szídd fel, begyem, a sok vizet!
No, ezért még majd megfizet!
Szídd fel, begyem, a sok vizet!
No, ezért még majd megfizet!"
És a begye szót fogadott,
Mint a duda, ugy jóllakott.

Kis kakas csak ujra száll a
Török császár ablakába
S nagy fenszóval kiabálja:
"Kukuriku, török császár!
Gyémántrabló, itt vagyok már!
Kukuriku koronásom,
Add vissza a félkrajczárom!"

Török császár lángra lobban,
Szolgálóját küldi nyomban:
"Eredj, szaladj, te szolgáló,
Lakoljon a kiabáló!
Szörnyü halál a fejére!
Vesd a tüzes kemenczébe!"

A szolgáló meg is fogta,
Fogta... fogta... és bedobta.

Kis kakas a kemenczében
Nótába kezd ilyenképen:
"Begyem, ereszd ki a vizet,
Hadd oltsa el ezt a tüzet!
Begyem, ereszd ki a vizet,
Hadd oltsa el ezt a tüzet!"
És a begye szót fogadott,
Oltogatott... oltogatott...

Kis kakas csak ujra száll a
Török császár ablakába
S nagy fenszóval kiabálja:
"Kukuriku, török császár!
Gyémántrabló, itt vagyok már!
Kukuriku, koronásom,
Add vissza a félkrajczárom!"

Török császár dühe fortyan,
Szolgálóját küldi gyorsan:
"Eredj, szaladj, te szolgáló,
Lakoljon a kiabáló!
Ördög szorult e kakasba,
Vesd bele a méhes kasba!
Darazsaim csipjék agyon,
Ne lármázzék az ablakon!"

A szolgáló meg is fogta,
Fogta... fogta... és bedobta.
Kakas a méh köpüjében
Nótába kezd ilyenképen:
"Szídd föl, begyem, a darazsat!
Ma valakin lesz daganat!
Szídd föl, begyem, a darazsat!
Ma valakin lesz daganat!"
És a begye szót fogadott,
Mint a duda, ugy jóllakott.

Kis kakas csak ujra száll a
Török császár ablakába
S nagy fenszóval kiabálja:
"Kukuriku, török császár!
Gyémántrabló, itt vagyok már!
Kukuriku, koronásom,
Add vissza a félkrajczárom!"

Török császár nagy kinjában

Haját tépi haragjában:
"Eredj, szaladj, te szolgáló,
Lakoljon a kiabáló!
Hozd ide a trónterembe,
Hadd dugom a kebelembe!"

A szolgáló meg is fogta,
Török császár be is dugta.
Kis kakas a kebelében
Nótába kezd ilyenképen:
"Begyem, ereszd ki a darázst,
Hadd csípje meg az oldalát!
Begyem, ereszd ki a darázst,
Hadd csípje meg az oldalát!"
És a begye szót fogadott,
Török császár óbégatott:
"Jajjajjaj, vitézek,
Jujjujjuj, vigyétek!
Eleven, mint a csík,
Szúr, harap, agyoncsíp.
Hordja el a kánya
A kincses kamrába!
Azt a rosz félkrajczárt
Hadd vigye, de mingyárt!
Jajjajjaj, vitézek!
Jujjujjuj, vigyétek!"

A kis kakast be is vitték
S egy karszékre leültették.
Császár kincses kamarája
Tündökölve nevet rája.
Tizenhárom nagy hordóban
Arany, ezüst, ragyogó van.

Szemfényvesztő, a mit ott lát
S ott is elkezd egy szép nótát:
"Szídd föl, begyem, ezt a sok pénzt!
Gazd'asszonyom majd süt lepényt!
Szídd föl, begyem, ezt a sok pénzt!
Gazd'asszonyom majd süt lepényt!"
És a begye szót fogadott,
Mint a duda, úgy jóllakott.

A kis kakas hazamene
Arany, ezüst pénzzel tele,
Od'adta gazd'asszonyának,

Hűséges jó gyámolának.
Gazdag asszony lett belőle,
Mint a mese szól felőle.

Kakasnak is attól fogva,
Tudnivaló, jól megy dolga.
Ide tekint, oda tekint,
Kukurikul kedve szerint.
A császár se bántja többé,
Jó embere lett örökké.
S keresgélget, kapargálgat,
Mind az övé, mit találgat.
Ő is ur lett a szemetjén -
Igy van ez a maga rendjén.